

Da jeg blev optaget i gildet, havde jeg forberedt, hvad jeg ville sige om mine forventninger til det at være gildebror. Af forskellige årsager, fik jeg det aldrig sagt. Det jeg dengang ville sige var:

Mine forventninger til at være gildebror – først og fremmest at jeg her har et forum, hvor jeg kan mødes med andre mennesker med en baggrund i og interesse for spejderbevægelsen og som derfor deler de idealer, som jeg er vokset op med. Jeg håber på et berigende samvær, hvor jeg kan bevare kontakten til og gøre gavn for spejderbevægelsen, uden at jeg skal være en aktiv del af det daglige arbejde hos spejderne.

Desuden forventer jeg, at jeg i mødet med andre gildebrødre til stadighed vil blive udfordret på mine egne meninger og holdninger til gavn for min personlige udvikling.

Er mine forventninger så blevet indfriet? Til det kan jeg kun svare klart JA.

Men, og der er et men. Det er vist ingen hemmelighed, at jeg flere gange undervejs er stoppet op for at mærke efter, om det her nu også var det rigtige for mig. Tvivlen har været der flere gange, og det er nok ikke så ringe endda. Hver gang har jeg talt med gildebrødre om min tvivl og jeg har læst (og genlæst) Gildeloven. Der står ikke noget i Gildeloven, som jeg ikke kan stå inde for. I bund og grund er alle punkter i Gildeloven umiddelbart indlysende og måske netop derfor er det sådan, at vi ikke standser op og tænker over dem – netop fordi de er selvfølgeligheder.

Især tre punkter i Gildeloven har jeg brugt meget i mit arbejde med børn. Først i spejderarbejdet og nu i kraft af mit job som lærer.

- **Første punkt.**

Man skal gøre sit bedste for at have respekt for det, der har værdi for andre

Det lyder enkelt, men det er det ikke nødvendigvis. Det, der har værdi for andre, kan være i direkte modstrid med dine egne værdier. Hvor ofte er vi ikke tilbøjelige til at retfærdiggøre os selv og vores handlinger ud fra vort eget værdisæt – og ligeså tilbøjelige til at tage afstand fra andres ud fra samme anskuelse. Tag eksempelvis debatten omkring muslimer – respekten for andres værdier må her udvises i måden, debatten føres på. Det er i orden at være uenig, men ikke at nedgøre.

- **Næste punkt**

Man skal gøre sit bedste for at være venlig og forstående over for andre

I tider, hvor mobning både blandt børn og voksne jævnligt fylder i medierne, er dette punkt essentielt, og det hænger samtidig uløseligt sammen med det foregående. I skoleverdenen kalder vi det også anerkendende pædagogik – og det virker. Det gælder i forholdet mellem voksne og børn, men det er ligeså fulgyldigt voksne imellem. Bliver vi mødt med venlighed og forståelse, bliver vi trygge og har dermed overskud til selv at møde andre på samme måde – i gildesammenhæng – vi evner at opfylde Gildeloven

- **Sidst, men ikke mindst**

Man skal gøre sit bedste for at gøre livet gladere og lysere for andre

Findes der en større glæde end at opleve andres glæde foranlediget af noget, man selv har bidraget til? At lære vores børn og unge glæden ved at glæde andre, er efter min mening en af de største gaver, vi kan give dem med i livet.

Dette har ikke været et forsøg på at rangordne punkterne i Gildeloven – blot trække nogle enkelte frem, som fylder meget i min hverdag, hvor jeg har en tæt omgang med mange mennesker – heraf ikke mindst de børn, som jeg forventes at være rollemodel for – vel at mærke en god en af slagsen.

Summa summarum – ”ude i samfundet” forventes vi alle at lægge negativiteten på hylden og som minimum at opføre os neutralt over for vores medmennesker. Det kan vi ikke nøjes med som gildebrødre. Skal vi efterleve Gildeloven, skal positiviteten i højsædet. Som nævnt i indledningen, er punkterne i Gildeloven i bund og grund ganske indlysende – og derfor nemme at tage for givet. Netop derfor er det vigtigt, at vi bliver mindet om dem, hver gang vi samles til Gildehal – så vi alle husker at reflektere over dem.

*Af Hanne Thorhaug
4. september 2013*